

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ.

Α'

Εἰς τὴν πρώτην καὶ ἐπιτακτικὴν τοῦ πανσόφου δημιουργοῦ φωνὴν ὁ μυροχούμων τῆς Ἑδῆς παράδεισος προέκυψεν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ ἐκ τῶν ἐρεβωδῶν τοῦ χάους κόλπων.

Βαρυχεῖς καταρράκται ἀποτόμως ἀπὸ ἐκπληκτικοῦ καταπίπτοντες ὑφους, ἐθραύοντο κατὰ τῶν ἐπιπροσθούτων πετρωδῶν βράχων, καὶ κάτω ἐπὶ τοῦ ὑποστρωνημένου γλοεροῦ τάπητος ἀνεφάνοντο κυλιόμενα ἡρέμα τὰ ἀργυρᾶ νάματα τῶν.

Τὰ ἀνθρᾶ ἀνέδιδον τὴν μεθυστικωτέραν εὐωδίαν καὶ ἐπεδείκνυν φιλαρέσκως τὸν ἐκπρεπῆ αὐτῶν κόσμον ἐν τῇ ἁρμονικῇ ποικιλίᾳ τῶν μᾶλλον ἐπαγωγῶν χρωμάτων καὶ τῇ μαργαρώδει αὐτῶν οὐρανῷ, ἥτις ἐπὶ τῶν τρυφερῶν ἐπικαθημένη πετάλων εἰς ἀπείρους ἀντανεκλάτο ἡλίους.

Σύμπασα τοῦ μαγικοῦ τῆς Ἑδῆς κήπου ἡ εὐθαλὴς βλάστη εἰς τὸν φιλοπαγμόνως αὐτὸν ἐπιφάνοντα ῥοῦν τῶν δὲ σοφῶν ὑδάτων ἐκυπτεν ἐπιχαρίτως, καὶ ἥσυχος ἀπῶθεν ἤκούετο φλοῦστος, τὸ ἐρωτικὸν φίλημα ἐξαγγέλλων δύο ἀμοιβαίως ἀγαπωμένων νεαρῶν πλασματῶν.

Αἱ κορυφαὶ τῶν γιγαντωδῶν δένδρων ἐταλαντεύοντο παίζουσαι μὲ τὰς δεικνύσας τοῦ φωτοδόλου ἄστρου ἀκτῖνας, καὶ οἱ ἀνθρᾶ αὐτῶν κλῶνες γλυκύν ἀνέπεμπον ψίθυρον, ὑπὸ λεπτῆς καὶ βαλσαμώδους ἐπιπνεόμενοι αὔρας.

ὑπὸ τὰ σκιερὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἡ ἐραστιμολπος ἀηδὼν κεκρυμμένη τοὺς ἐρωτικούς αὐτῆς περιπαθῶς ἐψάλλε πόνους. Ἡ δὲ σπίζα, ἡ ὑπολαῖς καὶ ἡ ἀκανθυλλίς τοὺς ὄξεις μετὰ τῶν εὐμελῶν τῆς Πρόκνης ἀσμάτων συναναιμιγνύουσαι συριγμούς τῶν, θεσπεσίαν συνετέλουν ἁρμονίαν.

Ὁ κυανὸς οὐρανὸς ὑπερθεῖν ἀπασράπτων ἐκ τῶν μαρμαρυγῶν τῶν ἑαυτοῦ ἀστέρων, ὡς ἀπέραντος ἀπηγορεύτο ὑαλίνῃ σινδόνη, ὑπὸ λαμπροκοπούτων παρίχυτος σαπφείρων, καὶ μόλις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νεφέλια τινα ἐν εἶδει ἀτμίδων ἐφαίνοντο πλανώμενα, ἀμαυρῶς τὴν διαφάνειαν αὐτοῦ κηλιδούντα.

Πανταχοῦ σιγὴ ἐξασίλευε κατακυτική καὶ βαθεῖα.

Β'

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παντέρπνου ἐκείνου παραδείσου, ἐνθὰ τὸ πᾶν ἀπέπνεε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν μέθην, ὁ πρῶτος ἀνθρώπος μόνος ἐρριμμένος, ἐμαρχνότο ἐν τῷ μονήρει αὐτοῦ βίῳ, καὶ

μετ' ἄνίας ἐδύλεπε διαρρέοντα πρὸ αὐτοῦ ἄχαριν τὸν χρόνον.

Καλλιεργῶν ἐκεῖ ἐπιμελῶς τὸν ἑαυτοῦ κήπον, κατὰ πόνος ἐκ τῆς ἐργασίας παρήται ἐνίοτε τὴν ἑαυτοῦ ἀξίτην, καὶ ἐστρεφε θλιβερῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὴν πέριξ ἐργῶσαν θαλαρᾶν φύσιν, ἀλλ' αὐτὴ οὐδὲν, ρεῦ, ἐφαίνετο δι' αὐτὸν ἔχουσα θέλκτρον.

Ἡρώτα ἑαυτὸν πολλάκις μελαγχολῶν θνασίμως, διατί οἱ ἰχθὺς ἐν τοῖς ὕδασι, τὰ πτηνὰ εἰς τὸν αἶρα, ἐπὶ τῶν ἀδροπετάλων ἀνθέων αἱ χρυσαὶ μηλολόνηται καὶ κοῦραι χρυσαλλίδες, πάντα τὰ ζῶα ὑπὸ τὰ σκιάσματα τῶν δασῶν κατὰ ζεύγη παίζουν ἡδέως, μυρίας πρὸς ἀλλήλα ἀπονέμοντα θωπεΐας;

Καὶ ἐκλαίεν, ἐκλαίεν ὡς μικρὸν παιδίον.

Γ'

Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐπὶ τέλους τὸν εὐσπλαγγνίσθη.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀδάμ εἶχε πέσῃ νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ τὴν σκιὰν βαθυσκίου βανανέας. Ὁ ὕπνος τοῦ ἐφαίνετο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνίσχυος ἐκτάκτως, καὶ βαρεῖς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γογγυσμοὶ ἤκούοντο ἐκ βάθους ἀνερχόμενοι τοῦ στήθους του. Ὡ, βαβαίως ἀπατηλὰ ὄνειρα τοῦ ἀτυχοῦς ἐτάραττον τὸν ὕπνον!

Αἰφνης νεφέλη φωτεινὴ καὶ αἰθερόπλαστος ἐκ τῶν ἄνω κατελθοῦσα ὡς λεπτοφυὴς περιεχύθη πέπλος καὶ περιέβλεπε τοῦ κοιμωμένου τὸ γυμνὸν σῶμα.... Μετ' ὀλίγον ἀνῆλθε πάλιν ὡς στήλη πυρὸς μετὰ κρότου εἰς τὸν αἶρα, ἐνθὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν διελύετο, ἐγίνετο ἄορατος, ἐξερανίζετο.

Ἄλλ' ὦ θαῦμα! Ἐξ εὐωνόμων τοῦ Ἀδάμ παραυτὰ ἀνέλαμψε μορφή καλλονῆς ἐξαισίας...

Δ'

Εἶχε κόμην μέλιτιν ὡς ὁ ἔβανος, ἀτμειλῶς κυμαινομένην ἐπὶ λευκῶν ὡς τὸ μάρμαρον ὤμων.

Ἐπὶ μετώπῳ φαίδρῳ καὶ λειοτέρῳ κατόπτρῳ αἱ ὀφθαλμοὶ ἐχάραττον δύο τόξα φαντασιώδους ἐντελείας.

Στρογγύλοι καὶ χιονόλευκοι βραχίονες ἐκάμπτοντο ἀρελῶς ἐπὶ ἀλαβαστρίνου στήθους.

Πρόσωπον πλαστὸν ἐκ ῥόδων καὶ κρίνων ἐνέφανε τὸ ἀπαλὸν ἐνδίαίτημα τῶν ἐρώτων.

Βλέφαρα μακρὰ καὶ πικρὰ ὑπέγραφον σκιὰν ἀρόγῃ τοῦ ἡδυπαθείας.

Ὀφθαλμοὶ λαμπροὶ καὶ μεγάλοι, ὑπὸ ὕδατος διαβρεγόμενοι νεκταρώδους, ἐξέβαλλον φλόγας πλήρεις περιπαθείας.

Ἐπὶ τῶν χειλέων, ἀπὸ ἐλαφρὰ ὑπέδραπτε πορφύρα, περιφέρετο μειδίμα οὐράνιον καὶ θεῖον, ἀποκαλύ-

πτον δύο ἀργυρᾶς γραμμάς κανονικῶν κρυστάλλων...

Εἶχε καθόλου τὸ παράστημα καὶ τὴν χάριν τῆς ἀναδυομένης Ἀφροδίτης.

Ἡ μορφή αὐτῇ ἡ ἀκίνητος καὶ αἰδημόνως ἐκεῖ ἱσταμένη ἦτο ἡ Εὐα.

Ε'

Ἡ χεὶρ τοῦ δημιουργοῦ ὅτε ἐν νεφέλῃ καταβῆσα ἐπεκάλυψε τοῦ Ἀδάμ τὸ σῶμα, δεξιῶς μεταξὺ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ εἶχε διολισθήσῃ. Ἀπέσπασεν ἐξ αὐτῶν μίαν καὶ ἔπλασε τὸ χαριτόβρυτον τοῦτο πλάσμα.

Ὁ Ἀδάμ ἐξύπνησεν ἐκ τοῦ κρότου τῆς περὶ αὐτὸν διαρραγείσης νεφέλης, καὶ ἡγέρθη ἀπελπισ καὶ κλαίων ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν ἀνιάραν καὶ ἐπίμοχθον αὐτοῦ ἐργασίαν.

Τὴν εἶδεν...

ΣΤ'

Ὁ Ἀδάμ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Εὐας κατελήφθη ὑπ' ἐκπλήξεως. Ἡ Εὐα ἀπέναντι τοῦ Ἀδάμ κατελήφθη ὑπ' αἰδοῦς, καὶ ὁρμευφύτως ἀφῆκε καταπίπτοντας πρὸ αὐτῆς ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονάς της.

Ἐκλινε νωχελῶς ἐπὶ τὸν ἀριστερόν τῶν ὤμων τὴν κεφαλὴν της, καὶ τὰ βλέμματά της προσένευσαν χαμαὶ μετὰ δειλίας.

Ὁ Ἀδάμ τὴν θεωρεῖ ἤδη ἀπλήστως. Μετ' ὀλίγον, ἡσθάνθη ἀκατανίκητόν τινα δύναμιν ἐλκύουσιν αὐτὸν ἀκατανοήτως πρὸς ταύτην. Μετ' ὀλίγον ἔτι ἡσθάνθη διεγειρομένην ἐν ἑαυτῷ μυστηριώδη τινὰ συμπάθειαν διὰ τὸ νέον τοῦτο πολύτιμον τοῦ παραδείσου δῶρον.

Μετ' ὀλίγον ἔτι ἐνόησεν ὅτι ἤρθη δι' αὐτὸν τὸ παραπέτασμα, ὅπερ ἐκρυπτεν ἄχρι τοῦδε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν τοσοῦτον γόησσαν φύσιν.

Τότε τὸ στερέωμα διελάμψε πρὸ αὐτοῦ ἐν ὅλῃ τῇ αἰγλῇ. Τὰ ἀνθρᾶ ἐσαλευθήσαν εὐωδέστερον ἐπὶ τῶν ἀδροφυῶν καλύκων τῶν. Τὰ πτηνὰ ἐγογγυσαν μὲ μελωδίαν διαπεραστικωτέραν. Ἡ ὄψις τοῦ παραδείσου ἀνανεώθη. Τὸ Σύνπνυ ἐφαίνετο ῥιπτόμενον εἰς γενικὸν ἐναγκαλισμὸν.

Ὁ Ἀδάμ ἀνεπαισθήτως εἶδεν ὅτι περιέσπριγγε τρυφερῶς εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀγκάλας τὴν ὥραιαν τοῦ Παραδείσου κόρην.

Ζ'

Οἱ ἀνχοίθητοι κόσμοι ἀπρητημένοι εἰς τὴν ἀδύσσαν συνεκινήσαν ἐξ ὁμοίου κλονισμοῦ, ὅν τὸ νεαρόν ἡσθάνθη ζεύγος, καθ' ἣν στιγμήν ὁ παράδεισος ἀντήχησεν εἰς τὸ πρῶτον πύρινον φίλημα, δι' οὗ τὴν πρώτην λέξιν ἀπήνθυσεν ὁ πρῶτος ἀνθρᾶ πρὸς τὴν πρώτην γυναικα.

Χ. ΚΑΡΜΙΤΣΗΣ.